

Hồi 06

Thảm An Ở Đăng Phong

anh ba.

Tường An khách điểm ở Đăng Phong chìm vào tĩnh mịch, quả đúng là chốn tường an.

Đăng Phong là một tiểu trấn cách chốn phồn hoa đô hội Lạc Dương chỉ cách mấy chục dặm, thành tuy nhỏ nhưng tiện nghi không kém ở Lạc Dương bao nhiêu, nhưng không khí khác hẳn, cuộc sống không xô bồ ồn ả mà trầm mặc thanh bình, vì thế ở đây rất cuốn hút du khách, nhất là những người thích tìm nơi vắng vẻ.

Đột nhiên một tiếng rú thảm vang lên từ khu biệt phòng.

Tiếng rú giống như phát ra từ miệng nữ nhân, vang lên giữa đêm khuya tĩnh mịch, đánh thức mọi người trong khách điểm.

Xưa nay ở Đăng Phong rất ít khi xảy ra biến cố, đặc biệt Tường An khách điểm vốn là một trong những nơi kinh doanh của Đồ gia trang, vốn được coi là Lạc Dương đệ nhất thế gia, không những có thế lực lớn vào bậc nhất thành Lạc Dương mà uy danh vang lừng cả thiên hạ võ lâm, ai dám tới đây gây sự?

Hơn nữa, Đồ gia trang vốn giao du rất mật thiết với Minh chủ Võ Minh đương nhiệm, hầu như Tường An khách điểm thường xuyên có những nhân vật cao cấp trong Võ Minh trú lại, kẻ đến gây án quả là có gan to bằng trời.

Tiếng rú vừa phát ra không lâu thì có hai bóng người, một trước một sau lao tới biệt lâu.

Người đi trước dừng lại, chỉ tay vào cửa phòng mở toang, nói:

- Đây là biệt lâu của Đồ tiểu thư mà...

Người đi sau ngập ngừng nói:

- Phải! Vị thiên kim ái nữ của Đồ gia trang tính tình phóng dãng nên thích ở đây để tha hồ làm chuyện gió trăng mà không bị câu thúc, không biết đã xảy ra chuyện gì? Cam Tổng chấp sự! Chúng ta có nên vào không?

Vừa lúc ấy từ trên lầu có tiếng người rên rĩ.

Người được gọi là Cam Tổng chấp sự nói nhanh:

- Người hãy ở đây canh chừng, để ta tới đó xem!

Dứt lời bằng mình lao về hướng phát ra tiếng rên.

Lên hết thang gác tới hành lang, Cam Tổng chấp sự đưa mắt quan sát.

Dãy lầu có năm phòng nhưng đều đóng chặt, duy có phòng bên tả là mở toang nhưng bên trong tối om không có đèn lửa gì.

Lại vang lên tiếng rên rất khê...

Cam Tổng chấp sự dừng lại, hướng vào phòng cất tiếng hỏi:

- Có ai ở trong không?

Không có tiếng trả lời.

Cam Tổng chấp sự liền đánh lửa lên, vận công lên toàn thân phòng bị, rồi thận trọng tiến vào phòng.

Phòng bên ngoài được dùng làm phòng khách, trần thiết rất sang trọng với những thứ đồ gỗ bóng lộn nhưng không có ai.

Cửa vào hậu phòng mở toang. Cam Tổng chấp sự tay vẫn cầm ống hỏa cụ đi thẳng vào phòng trong.

Mới bước qua cửa đã thấy cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt.

Một thiếu nữ nằm trên giường, trên người không một mảnh vải, đầu ngoẹo sang một bên, mắt trợn trừng nhìn lên trần nhà.

Xem dạng thì chắc rằng thiếu nữ bị tặc nhân hiếp xong rồi giết chết.

Cam Tổng chấp sự soi đèn nhìn kỹ rồi kinh dị kêu lên:

- Đồ Tử Yến! Thiên kim ái nữ của lão Trang chủ Đồ gia trang Đồ Tú Phong! Kẻ nào dám...

Y chưa nói xong thì lại nghe có tiếng rên, nhưng lần này thì nghe rõ tiếng rên phát ra từ phòng ngoài.

Cam Tổng chấp sự quay lại, lúc đó mới nhận ra có người nằm bất động bên mép cửa, vì lúc đi vào, phần vì vội, phần vì tối, hơn nữa lại bị cánh cửa che khuất nên không nhận thấy.

Y soi đèn cúi xuống nhìn, chợt kinh hãi kêu lên:

- Giang lão đệ sao lại nằm ở đây? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nạn nhân thều thào:

- Ăn mạng...

Cam Tổng chấp sự gấp giọng hỏi:

- Ta thấy rồi! Ai đã giết Đồ Tử Yến?

Người được gọi là Giang lão đệ thề thào đáp:

- Kinh Thiên Kiếm... Hoàng...

Chưa hết câu đã thở hắt ra một hơi, tuyệt khí.

oOo

Lạc Dương thành.

Đây từng là kinh đô của rất nhiều triều đại, chốn phồn thịnh bậc nhất Trung Nguyên, là chỗ ăn chơi xa xỉ của những bậc công hầu hào phú với vô số tửu lâu, kỹ viện, sòng bạc...

Lạc Dương cũng là nơi cư ngụ của hàng đàn khát thực tứ cố vô thân, sống lây lất bên chân cầu xó chợ...

Đối với người trong giang hồ thì đây là nơi tàng long phục hổ, có những đại gia lừng danh khắp võ lâm, cũng có những cao thủ mai danh ẩn tích sống trong những trang viện hoang phế, hay trên Quỷ Khâu trên núi Bắc Mang mà chỉ nghe tên với những truyền thuyết rùng rợn về nó cũng đủ khiến người ta kinh tâm lạc phách.

Nghênh Tân khách điểm chỉ là một tửu lâu bình thường như cái tên của nó, quy mô so với những tửu lâu khác ở Lạc Dương cũng không lớn, lúc cao điểm chỉ có chừng dăm ba chục khách.

Bấy giờ mới đầu giờ thân, trên lầu chỉ có vãn vẹn ba vị khách. Ở bộ bàn kê ngay giữa phòng có một lão nhân ngồi độc ẩm, trên bàn chỉ có một bình rượu nhỏ, một đĩa dưa cải và một đôi bát đĩa.

Có lẽ vì khách nhân gọi món quá đậm bạc nên chẳng thấy bọn tửu bảo vãng lai, mời mọc.

Lão nhân tuổi độ ngũ tuần, người gầy guộc, trông chẳng có vẻ gì đặc biệt.

Trông cách ăn vận của lão nhân cũng bình thường với giày gai áo bố màu lam đã sờn, khó đoán được vị đó thuộc giai tầng nào trong xã hội.

Lão nhân có vẻ không chú tâm lắm đến việc ăn uống, chỉ thỉnh thoảng mới bưng chén lên nhấp một ngụm, dáng như đang chờ ai.

Ở bộ bàn kê bên cửa sổ cách đó hai dãy có hai vị cô nương vừa ăn uống nhỏ nhẹ vừa khẽ giọng nói chuyện.

Cả hai đều có sắc đẹp tiên sa cá lặn nhưng lại không giống nhau, y phục cũng khác màu, một xanh một trắng.

Bạch y thiếu nữ chừng hai mươi hăm một tuổi, trên khuôn mặt kiều diễm phẳng phất nổi sâu tư.

Thanh y thiếu nữ chỉ mới mười tám mười chín, nét đẹp như đóa hồng vừa hé nụ, trong ánh mắt còn có vẻ tinh nghịch.

Giữa cảnh trầm lặng ấy, chợt từ cầu thang vang lên tiếng bước chân rầm rập làm rung động cả tầng lầu.

Chốc lát, bốn tên hán tử theo sau một tên tử bảo bước lên lầu.

Cả bọn trang phục khác nhau, lưng đeo các loại binh khí, chỉ nhìn qua cũng biết là người trong võ lâm.

Dẫn đầu là một tên trung niên hán tử cao lớn, râu quai nón, lông mày rậm, tướng mạo rất uy mãnh.

Hắn lướt mắt nhìn khắp tầng lầu, dừng lại hơi lâu ở bàn hai thiếu nữ rồi đi thẳng tới lão nhân, cười to nói:

- Hô hô! Đã lâu không gặp Trác lão đầu! Thế nào? Mấy tháng nay không có chuyện kinh doanh kinh nhân động tục gì để kể hay sao mà trốn biệt đi thế?

Tên hán tử đi thứ hai tiếp lời:

- Lão đại sao còn phải hỏi? Chỉ cần nhìn những thức đạm bạc trên bàn lão cũng đủ biết không có chuyện mới làm vừa lòng khách, nói gì đến chuyện kinh nhân động tục! Trác lão đầu! Ta nói không sai chứ?

Lam y lão nhân được gọi là Trác lão đầu ánh mắt chợt sinh động hẳn lên, đặt chén rượu xuống, nói:

- Nếu không có chuyện mới để kể thì Trác Vĩnh Niên ta sống bằng gì? Chắc rằng Mang Sơn Tứ Nghĩa các vị mới từ trên núi xuống nên còn chưa biết chuyện kinh thiên động tục mới xảy ra ở Đãng Phong đó thôi!

Lão đại trong Mang Sơn Tứ Nghĩa ngồi xuống đối diện với Trác Vĩnh Niên nói:

- Chúng ta không phải từ trên núi xuống mà mới đi làm xong chuyện ở phương nam về. Ở Đãng Phong vừa xảy ra chuyện kinh thiên động tục gì thì kể xem?

Trác Vĩnh Niên chậm rãi đáp:

- Đương nhiên là chuyện này làm chấn động toàn võ lâm rồi! Nhưng cũng phải từ từ mới được chứ...

Lão đại chẳng lạ gì tính Trác Vĩnh Niên chỉ sống bằng nghề bói móc mọi chuyện trong thiên hạ mang kể trong các tửu lâu khách điểm mua vui kiếm thưởng này, liền cười hô hố nói:

- Thôi đừng lên giọng mặc cả nữa! Nếu đúng là chuyện động trời thì chúng ta không để lão thiệt đâu.

Rồi quay lại bảo tên tửu bảo:

- Mang mấy thứ trên bàn đi, có gì ngon cứ dọn ra đây!

Tên tửu bảo cúi mình "Dạ" một tiếng, vội vàng thu dọn đĩa rau và bình rượu cùng đôi bát đĩa chạy đi.

Lão nhị sốt ruột giục:

- Trác lão đầu! Chuyện gì vừa xảy ra ở Đăng Phong thế?

Trác Vĩnh Niên hắng giọng kể:

- Tối qua, ở ngoại ô tiểu trấn Đăng Phong xảy ra một vụ hiếp dâm giết người...

Mang Sơn Tứ Nghĩa cùng cười rộ lên:

- Một vụ hiếp dâm giết người thì có gì mà ghê gớm chứ? Trác lão đầu! Xem ra lần này người phải uống rượu suông thôi!

Trác Vĩnh Niên nhướn mắt nói:

- Các vị đừng vội! Có biết nạn nhân là ai không chứ?

Một hán tử bật hỏi:

- Là ai thế?

- Là Đồ Tử Yến, thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ gia trang.

Mang Sơn Tứ Nghĩa cùng "Ồ" lên một tiếng.

Trác Vĩnh Niên đằng hắng:

- Bây giờ các vị thấy tin tức đó là đáng giá rồi chứ?

Lão đại trầm ngâm nói:

- Đồ gia trang thế lực và võ công đều được coi là một trong những môn phái hàng đầu trong võ lâm, đến cả vị đệ nhất kiếm thủ trong giới anh kiệt, hai mươi năm trước Trung Nguyên Nhất Tú Nhạc Thanh cũng đầu nhập về đó làm gia sư, không biết kẻ nào dám vuốt râu hùm như thế?

Chợt nhìn Trác Vĩnh Niên hỏi:

- Đã bắt được hung thủ rồi chứ?

Trác Vĩnh Niên làm ra vẻ quan trọng:

- Tuy vụ thẩm án làm chấn động cả Lạc Dương, nhưng không phải vì nạn nhân là thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia...

Lão nhị trong Mang Sơn Tứ Nghĩa buột miệng hỏi:

- Thế chuyện gì là quan trọng?

Trác Vĩnh Niên đứng đĩnh trả lời:

- Chính là hung thủ.

Lão đại nhắc lại câu mình vừa hỏi:

- Đã bắt được hung thủ rồi chứ? Hắn là ai vậy?

Trác Vĩnh Niên vẫn ra vẻ điềm nhiên:

- Bắt thì chưa bắt được, nhưng nhân chứng và vật chứng đều có đủ...

Mấy giọng nói cùng thốt lên:

- Ai vậy?

Lúc đó hai thiếu nữ vẫn ngồi thăm thì nói chuyện với nhau, tới đây chợt lặng đi chăm chú lắng nghe.

Trác Vĩnh Niên thông thả đáp:

- Hung thủ là truyền nhân duy nhất của vị tiền nhiệm Minh chủ võ lâm Trần Cửu Chân Trần đại hiệp...

Lão chưa nói xong, Mang Sơn Tứ Nghĩa cùng ồ lên:

- Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ?

Trác Vĩnh Niên gật đầu:

- Chính là vị đó!

Lão đại đứng phắt lên nói:

- Người nói ai thì ta còn tin, chứ riêng Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ thì quyết không bao giờ làm điều dè mạt đó. Hứa mỗ tuy chưa có vinh hạnh kết giao cùng vị đó, nhưng ba năm trước uy danh của Hoàng đại hiệp đã vang khắp giang hồ, chưa hề có một tiếng xấu nào về vị thiếu niên anh kiệt đó cả!

Trác Vĩnh Niên cười khẩy nói:

- Đó là vì Hứa đại hiệp chưa biết đó thôi! Thời gian gần đây, trên giang hồ đồn đãi không biết bao nhiêu về hành vi phóng đảng của Kinh Thiên Kiếm. Nay Võ Minh đã cất cử vị Hình đường Đường chủ Quách Trung, chính là vị huynh đệ kết nghĩa của hần xuất lãnh thuộc hạ trong Võ Minh truy bắt...

Nghe câu này, hai thiếu nữ ngồi bên cửa sổ cùng giật mình biến sắc, nhất là vị Bạch y thiếu nữ, mặt càng tái nhợt đi như sáp.

Thanh y thiếu nữ tuy cũng bàng hoàng chấn động, nhưng trấn tĩnh ngay được, nói khẽ:

- Huyền thư thư! Đó chỉ là lời đồn vô căn cứ. Muội tin rằng với nhân phẩm Vũ ca ca thì không đời nào làm chuyện dè mạt đó...

Bạch y thiếu nữ thở dài nói:

- Chẳng ai đo được lòng người... Huống chi ba năm trôi qua, người ta có thể biến đổi... Cầm muội! Chúng ta quên chuyện đó đi là hơn!

Thanh y thiếu nữ lắc đầu vẻ kiên quyết:

- Ba năm qua có bao giờ thư thư quên được huynh ấy đâu? Ngay cả ba năm trước, sau khi tiện tỳ Giang Linh Ngọc không biết xấu hổ tráo đặt điều vu khống làm thư thư hiểu lầm bỏ đi, trong lòng thư thư vẫn tin rằng huynh ấy không phải là người cặn tình bạc nghĩa, huống nữa bây giờ?

Giọng Bạch y thiếu nữ đã trở nên do dự:

- Tin hay không thì làm gì được chứ? Dù sao...

Thanh y thiếu nữ ngắt lời:

- Huyền thư thư! Chúng ta đi thôi! Thế nào cũng phải gặp Vũ ca ca để hỏi cho rõ mới được.

Hai người trả tiền rời khỏi khách điểm trong những ánh mắt của bọn Mang Sơn Tứ Nghĩa nuốt tiếc nhìn theo.

oOo

Sáng hôm đó, một thanh niên chừng hai mốt hai hai tuổi, mày kiếm mắt sao, dung mạo vô cùng tuấn tú, mình bận thanh y, lưng đeo trường kiếm, từ sơn đạo phía Trịnh Tây rảo bước về hướng Lạc Dương thành, dáng đi rất trầm tĩnh.

Thanh niên nhân không phải ai khác, chính là Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ, truyền nhân duy nhất của tiền nhiệm Minh chủ Võ Minh, kẻ bị chính Võ Minh truy nã vì có đầy đủ nhân chứng vật chứng để khẳng định là thủ phạm đã hiếp giết Đồ Tử Yến, thiên kim ái nữ của Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ gia trang.

Tại sao kẻ gây án lại công nhiên đi giữa ban ngày đến một trong những trọng địa của Võ Minh như Lạc Dương?

Chẳng lẽ chàng ta cậy mình võ công cái thế nên coi thường thiên hạ?

Đang đi, chợt nghe tiếng gọi phía sau:

- Đứng lại!

Hoàng Thiên Vũ dừng bước hỏi:

- Ai đấy?

Người phía sau đáp:

- Quách Trung đây!

Hoàng Thiên Vũ mừng rơn quay lại, nhưng lập tức trở nên ngơ ngác.

Đã gần hai năm không gặp lại, thế mà vị nghĩa huynh không có chút biểu cảm nào, trái lại trông rất lạnh lùng, khác hẳn lần cuối cùng hai người gặp nhau trong thạch động, nơi chàng luyện công.

Gần hai năm qua, bây giờ gặp lại, chẳng lẽ tình cảm của vị Quách đại ca đối với chàng đã phai nhạt rồi sao?

Nhưng ngay cả trong thời gian qua, Quách Trung vẫn đều đặn ba tháng một lần đem thực phẩm và tin tức đến chỗ hẹn bí mật cho chàng kia mà?

Hoàng Thiên Vũ chợt thấy lòng mình nhói lên, nhưng vẫn ôm quyền nói:

- Quách đại ca! Lâu ngày mới được gặp lại...

Quách Trung không hoàn lễ, chỉ "Ừm" một tiếng, vẻ mặt chẳng những lạnh lùng mà còn rất khó coi.

Hoàng Thiên Vũ cố nghĩ nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao.

Trong ba năm chàng luyện kiếm trong thạch động, hai người đã bí mật bàn bạc với nhau mọi điều nghi vấn quanh vụ mất tích của sư phụ chàng. Chính Quách Trung

đã đồng tình và tạo điều kiện thuận lợi cho chàng khổ luyện võ học, đồng thời tránh tai mắt cừu nhân và chính y cùng nhận trách nhiệm bí mật điều tra nguyên nhân việc mất tích của sư phụ chàng...

Chẳng lẽ vị Đường chủ Võ Minh đã thay đổi?

Trước đây Quách Trung từng nói rằng muốn từ bỏ Võ Minh để hành khứ giang hồ, nhưng nay thấy dáng ông ta hăng hái như thế, biết đâu đã thay đổi dự định?

Nét cười trên mặt Hoàng Thiên Vũ biến mất. Chàng nhú mày hỏi:

- Hình như Quách đại ca có điều gì muốn nói với tiểu đệ?

Giọng Quách Trung lạnh như băng:

- Không sai!

Hoàng Thiên Vũ cũng trở nên khách sáo:

- Nếu vậy, xin hãy chỉ giáo!

Quách Trung chỉ tay vào rừng nói:

- Chúng ta hãy vào kia!

Hoàng Thiên Vũ nhú mày hỏi:

- Ở đây không được sao?

- Ở đây trừ rút kiếm ra, chẳng có gì đáng nói cả!

Hoàng Thiên Vũ lại càng sửng sốt.

Như vậy là vị Hình đường Đường chủ Võ Minh này trở mặt thật rồi. Nếu vậy thì hết sức bất lợi.

Ba năm trước hai người có đặt ra một số nhân vật đáng nghi vấn ngay trong Võ Minh về vụ mất tích bí hiểm của sư phụ chàng, và việc điều tra hầu như chỉ còn hy vọng vào ông ta mà thôi. Nay Quách Trung trở mặt tất mọi đầu mối đều bị bịt kín.

Tuy là huynh đệ kết nghĩa nhưng Quách Trung hơn chàng cả một giáp, lại xuất đạo giang hồ sớm hơn nhiều nên Hoàng Thiên Vũ rất trọng thị mọi ý kiến của nghĩa huynh.

Trước đây, nhờ sự chỉ dạy thêm của Minh chủ Trần Cửu Chân, võ công và kiếm thuật của Quách Trung và Hoàng Thiên Vũ không hơn kém bao nhiêu. Hiện tại tuy sau ba năm tu tập một pho bí kíp võ công tuyệt thế, võ học và kiếm thuật của chàng tăng tiến rất nhiều, nhưng cả Quách Trung cũng đâu còn là ngày trước?

Hơn nữa, nếu đúng là như vậy, chàng không hay biết chút gì về địch nhân, trong lúc đó đối phương biết rõ chàng mỗi bước đi, ngay cả sư phụ cũng không thoát khỏi bị ám toán thì chàng một mình làm sao đối phó nổi?

Nghĩ vậy, Hoàng Thiên Vũ liền cảnh giác, vừa vận công đề phòng vừa đi trước vào rừng.

Đến một chỗ khuất, Quách Trung đi sau nói:

- Được rồi.

Hoàng Thiên Vũ quay lại nhưng không nói gì, nhìn đối phương chờ đợi.

Hai người, trước đây là huynh đệ tình thân như thủ túc, nhưng bây giờ đứng đối diện cách nhau chừng một trượng ghề lạnh như cừu nhân.

Quách Trung lên tiếng:

- Ta bây giờ còn có thể gọi người một tiếng Hoàng lão đệ lần cuối cùng!

Giọng y tỏ ra rất kích động nhưng chỉ trong chốc lát lại biến thành lạnh lùng như trước.

- Người tự phụ kiếm pháp cao cường không ai địch nổi, không sợ trời, không sợ đất, bởi thế mới ngang nhiên xuất hiện ngay giữa quan lộ ở phụ cận Lạc Dương này như vậy phải không?

Hoàng Thiên Vũ ngơ ngác không hiểu đối phương nói vậy là có ý gì?

Lúc ở Trịnh Tây, vì xảy ra vụ trộm kỳ quái nên Hoàng Thiên Vũ sợ gặp chuyện rắc rối, phải bỏ ngựa đi bộ, đã thế sao Quách Trung gọi là ngang nhiên?

Nhưng qua đó, sự cảnh giác của chàng cũng giảm đi một chút, vì theo ý tứ và giọng nói thì Quách Trung chưa hẳn đã đối địch với chàng.

Nhưng có chuyện gì vậy chứ?

Chàng liền hỏi:

- Quách huynh nói vậy nghĩa là sao?

Quách Trung gằn giọng:

- Người tự biết rõ rồi cần gì phải hỏi?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Tiểu đệ không biết gì cả!

Quách Trung cũng lắc đầu nói:

- Hoàng Thiên Vũ! Ta đã nhận ra ngươi đã hoàn toàn thay đổi rồi! Không còn như ba năm trước nữa. Ngươi...

Hoàng Thiên Vũ bực mình ngắt lời:

- Quách huynh có chuyện gì cứ nói thẳng ra xem, sao cứ phải quanh co đánh đố nhau hoài như thế?

Quách Trung phóng ánh mắt sắc như mũi kiếm nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thiên Vũ, đánh giọng nói:

- Được lắm! Ta hỏi ngươi, có phải ngươi từ Trịnh Tây tới đây không?

Hoàng Thiên Vũ thừa nhận:

- Không sai!

Quách Trung tiếp tục chất vấn:

- Ba ngày gần đây ngươi trú tại Đăng Phong, đúng chứ?

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Từ Tung Sơn tới đây, mình không gặp bất kỳ người quen nào, ngoại trừ tối hôm đó trong khách điểm ở Trịnh Tây có kẻ đột nhập lấy mất bộ y phục, có lẽ chỉ là một tên khất cái nào đó thôi. Tuy vậy, mình đã cẩn thận bỏ ngựa đi bộ. Tới Đăng Phong, vì có nghe phong thanh tin tức của thư muội Trương Nhược Huyền nên dừng ở đó ba ngày để tìm kiếm nhưng không kết quả, cũng không gặp biến cố nào. Làm sao Quách đại ca biết rõ hành tung mình như thế?"

Nghĩ vậy nhưng không nói ra, chỉ trả lời:

- Đúng thế! Nhưng sao Quách huynh biết được?

Quách Trung xua tay nói:

- Ngươi không cần biết vì sao. Sau khi rời Tung Sơn, ngươi bận lam bào như trước đây, đúng không?

- Cái đó...

Hoàng Thiên Vũ càng ngạc nhiên hơn, trở mắt nhìn Quách Trung. Ngay đến cả chi tiết đó mà sao y cũng biết?

Chàng chỉ lúng túng thốt ra hai tiếng, chẳng biết trả lời sao.

Quách Trung lại hỏi:

- Bây giờ ngươi đổi mặc thanh bào, vậy bộ lam bào đó đâu?

Hoàng Thiên Vũ chợt hiểu rằng đang xảy ra chuyện bất thường nào đó, cố trấn tĩnh lại đáp:

- Bị mất trộm trong khách điếm.

Quách Trung cười "hắc hắc" nói:

- Với bản lĩnh của Kinh Thiên Kiếm mà bị bọn cắp gà trộm chó giỡn mặt được sao? Hơn nữa, lẽ ra nên lấy trộm vật gì quý giá, lý đâu lại đi lấy trộm một bộ y phục?

Hoàng Thiên Vũ ngơ ngác nói:

- Tiểu đệ cũng lấy làm lạ không hiểu sao...

Quách Trung ngắt lời:

- Có gì lạ đâu? Trong lòng ngươi biết rất rõ! Thôi bây giờ ta hỏi việc này, ngươi có biết nữ nhân đó lai lịch thế nào không?

Hoàng Thiên Vũ há hốc mồm miệng ra vì kinh ngạc:

- Nữ nhân? Nữ nhân nào vậy?

Quách Trung danh giọng:

- Như vậy là ngươi không chịu thừa nhận?

Hoàng Thiên Vũ lại càng hoang mang:

- Thừa nhận việc gì?

Quách Trung nghiêng răng nói:

- Thôi được! Để ta thay ngươi nói ra vậy! Nữ nhân đó tên là Đồ Tử Yến, nhi nữ của Đồ Tú Phong, Trang chủ Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ gia trang. Tuy nữ nhân đó là kẻ phóng đảng, nhưng ngươi không nên giở trò đồi bại hiếp dâm rồi giết chết cô ta như vậy!

Bấy giờ Hoàng Thiên Vũ đã hiểu nguyên nhân vì sao thái độ của Quách Trung đối với mình thay đổi.

Nhưng chính chuyện đó làm chàng hết sức bàng hoàng, lùi lại ba bước, cổ họng nghẹn lại, khó nhọc hỏi:

- Chuyện đó từ đâu ra vậy?

Quách Trung gằn từng tiếng:

- Từ việc Đồ Tử Yến bị dâm sát mà ra chứ đâu? Có người tận mắt chứng kiến người làm việc đó!

Hoàng Thiên Vũ nghiêng răng hỏi:

- Kể nào chứng kiến?

Chàng nhìn mộng cũng không sao ngờ được rằng qua mấy năm theo sư phụ hành khứ giang hồ, sau khi sư phụ mất tích một cách bí ẩn, mình ẩn tích ba năm, nay vừa xuất hiện chuẩn bị tra án thì bị một vết nhơ đổ xuống đầu như vậy.

Quách Trung đáp:

- Người đó là Giang Tứ Châu, nhi tử của vị Giang Thượng Hàn, đầu tọa Trưởng lão đường của Võ Minh!

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Tiểu đệ biết Giang Tứ Châu, hơn nửa năm ngày trước còn ở chung một khách điểm, bây giờ hắn ở đâu?

- Chết rồi! Tiếc rằng giết người diệt khẩu, nhưng lại sơ suất để hắn chỉ danh hung thủ là người rồi mới tuyệt khí, còn có chiếc lam bào làm chứng...

- o O o -